

[Socialministeren]

være af betydning for barnet at bevare gode relationer til bedsteforældrene eller andre. Afbrydelsen af forbindelsen med nære pårørende kan kun ske, når det af hensyn til barnet findes påkrævet at afbryde forbindelsen.

Det sociale udvalg vil som hovedregel være henvist til at imødekomme ønsker fra indehaveren af forældremyndigheden med hensyn til barnets forbindelse med andre pårørende, bl.a. for at undgå konfliktsituationer, der kan belaste barnet.

Supplerende besvarelser af skriftligt besvarede spørgsmål:

Ad spm. nr. S 158

Formanden:

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Birthe Hansen (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optrykt foran, sp. 1717, var sålydende:

Til indenrigsministeren (25/10 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvordan stiller ministeren sig til den kendsgerning, at de hospitalsansatte socialrådgivere i Københavns amt ikke længere må bistå patienterne med at indgive anke i sociale sager, og er ministeren enig med spørgeren i, at der her er tale om krænkelser af patienternes retssikkerhed?«

Supplerende svar (12/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I fortsættelse af min foreløbige besvarelse af 30. oktober 1985 skal jeg oplyse, at Københavns amtsråd på sit møde den 15. januar 1986 har behandlet sagen.

Amtsrådet har over for mig oplyst, at amtsrådet på mødet tog den skrivelse af 4. oktober 1985 til amtskommunens sygehusinspektør, der har dannet baggrund for sagen, til efterretning.

Københavns amtsråd har endvidere bl.a. anført følgende:

»Idet der vedrørende sagens baggrund henvises til de nævnte sagsakter, skal det understreges, at der ikke med skrivelsen er fast-

sat begrænsninger vedrørende den ankevejledning, som socialrådgiverne yder patienterne. Det er derimod fastsat, at det i givet fald er patienten selv (og ikke socialrådgiveren på patientens vegne), der skal foretage den konkrete anke, og dette må ikke ske på en måde (f.eks. ved brug af sygehusets brevpapir), der reelt får anken til at fremstå som amtskommunens anke. Skulle en sag være af en beskaffenhed, der kan rejse spørgsmålet om en egentlig amtskommunal anke af en kommunal afgørelse, er socialrådgiveren henvist til at rejse spørgsmålet herom ad den sædvanlige tjenestevej, hvorved bemærkes, at der ikke i drøftelserne er fremlagt eksempler på situationer, hvor et behov af denne art måtte opstå.

Det skal ligeledes understreges, at skrivelser af 4. oktober 1985 alene vedrører spørgsmålet om anke til en klageinstans. Skrivelsen berører ikke (og begrænser ikke) socialrådgivernes løbende kontakt med den sociale forvaltning i patientens hjemstedskommune, herunder socialrådgiverens opgaver vedrørende ansøgninger til kommunen og fremsendelse af de relevante oplysninger, socialrådgiveren måtte kunne formidle fra sygehuset.

Det er i den forbindelse tilkendegivet over for repræsentanter for Dansk Socialrådgiverforening, at amtskommunen ikke vil have bemærkninger til, at socialrådgiveren – i et brev til den kommunale forvaltning eller ved et brev til patienten, som denne kan vedlægge som bilag til sin klage – formidler faktiske oplysninger, som det måtte være af betydning at få tilført sagen i forbindelse med en anke.

Endelig skal det bemærkes, at der er rejst spørgsmål i den interne amtskommunale overvejelse om eventuelle særlige forhold for retspsykiatriske patienter. Inspektoratet ved amtssygehuset Nordvang er anmodet om nærmere at konkretisere disse mulige problemer med henblik på en eventuel begrænsning i denne relation af retningslinien af 4. oktober 1985.«

Som sagen hermed foreligger oplyst, finder jeg ikke, at der er grundlag for kritik af amtskommunens tilkendegivelser om den vejledning og bistand, der skal varetages af sygehusenes socialrådgivere.

Ad spm. nr. S 162